

Недељко Мијушковић

СИЛАЗАК ОРФЕЈА

Ја певам сам пределом без звука
Кроз празно вече пре но дан озари
Сребрна стрела из сунчевог лука
И певао сам ја да смрт преварим

Подземљем лутам као завичајем
Кроз пустош ову где нестваран трајем
Ако ме нема у песми остајем

О искушење само мени дато
Подлости скривена у питомом жару
У гласу што ме зове умиљато
Речи су саме смислиле превару

Сунце ме мами ко отровно злато
Сјај што је већи бива ме све мање
Повратка нема постајем сећање